

DISCURS DEL PRESIDENT DE LES ILLES BALEARS
DIADA DE LES ILLES BALEARS
28 de febrer de 2003

UNA OFERTA DE PACTE NACIONAL PER A L'AUTONOMIA DE LES ILLES BALEARS

Digníssimes autoritats,
Ciutadans i ciutadanes de les Illes Balears,

La meva primera paraula ha de ser per felicitar les persones i les entitats que han rebut les distincions que concedeix la comunitat autònoma.

Enguany, aquest reconeixement no fa altra cosa que donar compliment al preàmbul del nostre Estatut d'autonomia quan proclama que les nostres Illes "reten homenatge a tots els seus fills que, al llarg del temps, han treballat per mantenir la identitat del nostre poble".

Estic ben convençut que la dimensió real del nostre país és la suma del treball ben fet de cadascun dels ciutadans.

Per tant, gràcies per tot allò que heu fet. Gràcies per la vostra feina ben feta.

També vull significar la presència en aquest acte dels representants del Consell de Comunitats Balears a l'Exterior, illencs que viuen molt enfora però que són part integrant i activa del nostre país.

Igualment, és avui entre nosaltres el batle de Camariñas, el municipi gallec amb el qual les Illes Balears han volgut mostrar, de forma efectiva, la seva solidaritat davant les recents adversitats sofertes pel poble de Galícia. També vull fer menció del meu agraïment a tots els voluntaris i a totes les persones que han fet possible aquesta mostra de solidaritat.

La Diada d'enguany és molt especial. Fa vint anys, dia primer de març de 1983, entrà el vigor l'Estatut d'autonomia de les Illes Balears.

Aquesta Diada visualitza la voluntat del nostre país de voler ser. De voler ser per poder decidir. De poder decidir per fer, entre tots, el país que volem.

Avui ningú no posa en dubte que hem avançat molt en autonomia. De cada dia són més i més importants les decisions que es prenen des d'aquí.

Educació, sanitat, benestar social, treball, territori, són alguns exemples de les polítiques que ja tenen un disseny propi i exclusiu a la nostra comunitat.

Velles i noves competències que ens han permès avançar en autogovern i, al mateix temps, millorar la qualitat de vida dels ciutadans i de les ciutadanes d'aquesta terra.

Perquè, vull dir ben clar, que les persones d'aquest país, mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterers, nascuts aquí o de fora, són el bessó essencial de la nostra autonomia i els vertaders protagonistes de la història.

Som un poble pacífic i tolerant, però un poble que, quan es mou, fa sentir la seva petjada.

Ho hem vist a les darreres mobilitzacions massives de rebuig a la guerra i a favor de la pau que s'han produït a les Illes Balears i arreu del món.

Unes mobilitzacions a escala planetària que han suposat el naixement d'una nova superpotència mundial: l'opinió pública.

Generacions de ciutadans i de ciutadanes que no volen ser uns simples espectadors, que volen participar en el seu futur i, sobretot, que volen fer sentir la seva veu.

Una veu que ha de ser escoltada. Escoltar és una obligació moral i ètica en l'actuació de tots els governants. És l'essència de les democràcies modernes. Qui no la compleix està condemnat al fracàs perquè quedarà aïllat.

La mobilització massiva del poble de les Illes Balears, però, no és una cosa nova. Fa pocs mesos celebràvem el vint-i-cinquè aniversari de la manifestació del 29 d'octubre de 1977. Aquella en la qual milers de ciutadans, alguns aquí presents, sortiren al carrer per demanar l'autonomia.

En aquell moment, l'esperit d'unitat i consens entre partits polítics i societat civil va fer possible que tots, la societat en el seu conjunt, diguéssim ben fort: "volem autonomia".

Amb un clam unitari, els ciutadans i les ciutadanes de les Illes Balears diguérem que volíem ser amos de la nostra història.

Aquella manifestació històrica va posar les bases del nostre procés autonòmic. Va ser una gran passa per a la recuperació de les nostres institucions i de les nostres senyes d'identitat, la llengua i la cultura pròpies de les Illes Balears.

El millor homenatge que podem retre als protagonistes d'aquella reivindicació és que la flama que varen encendre no s'apagui mai.

Que la llum d'aquella flama il·lumini sempre l'avenç del país, la cohesió dels seus territoris i de les seves persones.

Per això, emprenem nous reptes.

És cert que el país ha avançat molt. És cert que hem revalorat tot allò que és i que significa les Illes Balears. És cert que hem fet país. És cert que hem avançat en la nostra arquitectura institucional.

En aquesta darrera legislatura s'han exercit competències tan importants com sanitat i polítiques actives de treball. S'han constituït institucions bàsiques com el Consell Econòmic i Social, el síndic de Comptes i som en camí pel que fa al síndic de Greuges. Els consells insulars tenen avui més competències i nou finançament.

Hem avançat en autoestima, en l'autoestima necessària per lluitar contra les desigualtats, per vetlar pel nostre patrimoni natural i cultural i per fer de la llengua catalana una eina de convivència i cohesió.

Però, malgrat aquests avanços, ha arribat l'hora de donar un nou impuls al nostre autogovern, una gran passa endavant. Ara toca reforçar el país des de l'interior i projectar-lo cap a l'exterior.

El Dia de les Illes Balears és un escenari ideal per plantejar iniciatives de gran volada.

Vint anys després d'haver iniciat el camí cap a l'autogovern, propòs a totes les forces polítiques i socials un gran Pacte Nacional per l'Autonomia de les Illes Balears.

Entenc que el Pacte hauria de tenir tres objectius fonamentals:

Primer. A nivell institucional, reformar l'Estatut per tal d'assumir noves competències i desenvolupar plenament les que ja tenim.

Segon. A nivell de recursos, exigir a l'Estat el finançament indispensable per abordar els grans projectes socials i d'infraestructures. En aquest sentit, i entre altres temes molt importants, consider decisiva la immediata aplicació del Règim Especial de Balears.

Tercer. A nivell social, reforçar encara més els mecanismes de participació estables que permetin l'acció coordinada entre institucions i societat civil. Volem un poble de ciutadans i ciutadanes encara més protagonistes, més actius i que siguin més escoltats.

He parlat de reforma de l'Estatut. L'Estatut és un punt de partida, no un punt d'arribada. És una base sobre la qual hem edificat la nostra voluntat de país.

Però els temps canvien i les persones també. Ens trobam davant uns temps nous, amb unes noves necessitats que demanen respostes noves.

Només els intransigents aposten per l'immobilisme; perquè tot continuï igual.

He parlat del Règim Especial. Els nostres ciutadans necessiten que l'Estat compensi els desavantatges del fet insular i que, de forma immediata, compensi l'excessiva despesa del transport aeri.

El nostre país també necessita que els nostres ciutadans gaudeixin d'un clima de seguretat. Des del Govern de les Illes Balears estam disposats a participar en aquesta garantia de seguretat a partir de la creació d'una policia autonòmica.

Igualment, ha arribat l'hora de cercar fórmules de participació balear en la gestió aeroportuària, qüestió vital per a un territori on els aeroports són una peça fonamental.

Necessitam desbloquejar tota una sèrie d'iniciatives que ara mateix frenen l'avanç de la nostra autonomia i que depenen, en bona mesura, de l'Estat.

Per dur endavant aquest Pacte Nacional per l'Autonomia de les Illes Balears hem de recobrar l'esperit de consens i de diàleg que féu possible l'elaboració i l'aprovació de l'Estatut.

Aquest edifici de Sa Llonja, que l'any 1983 fou la primera seu del Parlament de les Illes Balears, és ara el lloc on commemoram vint anys d'autonomia.

I també el lloc on el president de les Illes Balears crida totes les forces polítiques i socials a treballar per fer realitat aquest Pacte.

Tenim traçat el camí de futur, però també hem de celebrar el present.

Senyores i senyors, aquests vint anys ens han donat un regal molt especial: una generació de joves han crescut i s'han format a l'empara d'uns governs autonòmics i democràtics.

Uns joves que no han conegut altra cosa que aquella autonomia que reclamaven els seus pares. Uns joves per als quals l'autogovern, les institucions pròpies, són una cosa natural, familiar i quotidiana.

Uns joves que han après a l'escola la seva llengua i la seva cultura, i que la practiquen sense que sigui cap acte heroic.

Uns joves que coneixen i estimen el seu país sense els dramatismes de la resistència política.

Uns joves que saben que poden reclamar a les institucions autonòmiques la solució de molts de problemes de la seva vida quotidiana.

Uns joves més preparats que mai, solidaris amb les persones, compromesos amb el medi ambient i amants de la pau.

Uns joves que saben que el país, amb més o menys encerts, el construïm des d'aquí.

I d'això, n'hem d'estar orgullosos. Aquest és el major èxit dels vint anys d'autonomia i la garantia de futur del nostre país.

Senyores i senyors, avui és un dia en què es fa avinent evocar aquella cançó que Joan Manuel Serrat va escriure els anys seixanta i que parlava de vint anys, de força i de sentir bullir la sang.

Avui estam d'enhorabona perquè joves o majors, tots tenim vint anys. Els vint anys que ens donen la força i el bull de sang que ens faran mantenir la flama més encesa que mai.

Moltes gràcies.